

Utam a Segítő Nővérekhez...

1999. szeptember elsején költöztem Salzburgból, ahol születtem, Bécsbe, hogy ott a Segítő Nővérek rendjében megkezdjem noviciátusi képzésemet. Akkor már 14 éves szakmai tapasztalat volt mögöttem, segítettem egy plébánián a bérháziak felkészítésében, jó baráti köröm volt, egy szép lakásom és nagyon szívélyes kapcsolat fűzött a családomhoz. Akkor miért alakult ki ez a váltás az életemben?

Minden egy válással kezdődött, mely nagyon váratlanul következett be. Így 1992 karácsonyán úgy döntöttem, hogy a plébánia egyik csoportjával elutazom Bécsbe a nemzetközi Taizé-i találkozóra. Fogalmam sem volt róla, hogy ott mi vár rám.

Embertömeg a metrókon, mindenhol sorbanállás – ez számomra mindig is nagy kihívás – de ugyanakkor nagyon szép találkozások, beszélgetések, ima, csend, gyönyörű énekek, és a védettség érzése 1200 fiatal körében. Csodálatos tapasztalat volt. Ilyet korábban még sohasem éltem meg.

Katolikus családban nőttem fel és a vasárnapi szentmisék mindig fontosak voltak számomra. Azonban ezzel az új tapasztalattal, az élő hit tapasztalatával, valami új kezdődött el bennem. Nagyon mélyen érintett az egész. Így elkezdtem keresni, majd egy év múlva sikerült is egy salzburgi Taizé-i csoporttal kapcsolatba kerülnöm. Átaluk nagyon sok fiataloknak szóló programot ismertem meg és ekkor találkoztam a Segítő Nővérekkel is. Akkor még nem is sejtettem, hogy ezek a szentignáci lelkiséget mélyen megélt nők egyszer majd a nővértársaim lesznek.

Ma, 20 évvel később, hálával és csodálkozással tekintek a saját segítőnővéri életemre.

Lényeges tapasztalat volt már a belépésem legelején, a noviciátusban, olyan idősebb, fiatalabb nőkkel együtt lakni, akik különböző kultúrákból érkeztek és más anyanyelvűek voltak. Ez tágabbá tette a látásomat, néha kihívást is jelentett, de ugyanakkor gazdagabbá is tett. A pasztorális asszisztensi képzésem és a különböző plébániákon való munkakör

kinyitották számomra az ajtókat olyan emberek felé, akiket életük utolsó éveiben kísérek. Ajándék volt számomra, hogy megismerhettem sokszor mély hitüket és bizalmukat, nyitottságukat és hálájukat azért az időért, amit velük töltöttem. Nagyon sok örömet találtam a gyerekekkel és szüleikkel való találkozásokban. Egy gyermekét egyedül nevelő anyuka és kislánya kísérése is gazdagította az életemet és sok kreativitást hozott ki belőlem.

Rendszeres imaidők, lelki programok, lelkinapok, lelkigyakorlatok alatt egyre mélyebben tapasztalom meg Isten feltétel nélküli szeretetét, az Ő „Igen”-jét irántam és minden ember- és az

egész teremtés iránt. Ez annyira csodálatos, hogy engem egyre jobban arra serkent, hogy saját életemmel is tanúságot tegyek róla. Ezért örülök neki, hogy sok éven keresztül lehetőségem volt segíteni idegenhonból érkező gyerekeknek a német nyelv gyakorlásában. Ma is segítek egy iskolában a tanulási nehézségekkel küszködő gyerekeknek.

Jézussal úton lenni azt is jelenti számomra, hogy tudatosítom magamban saját határaitam, gyengeségeimet. Magamat valamint a körülöttem élő embereket úgy fogadom el,

ahogyan azt ő tette. Azt is megtapasztalhattam, hogy a gyermekkor meghatározó élményei, sebei, a kapcsolataimból származó lelki sérülések Isten szeretete által gyógyulhatnak és lehetőség válik arra, hogy lépéseket tehessek a megbékélés irányába.

Nagyon értékesnek éltem meg a nemzetközi találkozókat más tartományokból érkező

nővérekkel. 2017 és 2018 években végezhettem el a terciátusomat, mely egy nagyon intenzív időszaka a rendi képzésnek, általában az örök fogadalom után. Ez alatt találkozhattam Franciaorszából, Erdélyből, Magyarorszárról, Indiából, Ruandából és Ausztriából érkező nővérekkel és megoszthattam velük tapasztalataimat. Ez nagyon szép élmény volt. Különleges tapasztalat együtt úton lenni, közös elhivatottságunk vonalát követni és észrevenni, hogy ami bennünket egy Test tagjává tesz az a közös

meghívásunk és küldetésünk. Mindegyikünk, ott ahol él, saját küldetésével vesz részt benne. Mindegyikünk azon a helyen, ahol van, fontos és értékes munkát végez, legyen az belső szolgálat, vagy kifelé valamilyen apostoli tevékenység. Az idős és beteg nővéreink is nagyban hozzájárulnak a közösség életéhez.

Mindig voltak és vannak elindulások, új kezdetek, új helyek, új küldetések, a közösségi életben is változnak a tagok. Ez mindig elengedést kér, és bizalmat abban, hogy Isten az, aki küld, aki az én bizonytalanságomban és félelmben is jelen van és megmutatja a jövő felé vezető utat.

Nemegyszer csodálkozhattam rá, hogy a változások által új erők szabadulhatak fel és a nővérek rejtett képességei, tehetsége kerültek napvilágra. Tudva azt, hogy nincs más biztonságunk mint Isten nagylelkűsége, teszem a kis lépéseket, és szolgálatokat, bizva abban, hogy ezek mind majd egyszer gyümölcsöt hoznak.

Sr. Angelika Pohn